

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြပုလဲခင်

အချစ်လွန်စေဒနာ

အပိုင်း (၁)

Early marriage, long love.

စောစီးစွာ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသည် အချစ်တာရှည်သည် ။

အခန်း(၁)

“လွန်တာပေါ့ ...”

ဇွဲက ခြေပစ်လက်ပစ်နှင့် မိခင် ဒေါ်ခင်မမနံဘေး ဆက်တီဘက်တွင်
ပူးကပ်ထိုင်ချရင်း ပြောလိုက်သည် ။

“ဟဲ့ ... နင့်ဟာကြီးက ငါ့ကို ထိုးမိပါဦးမယ်”

ဒေါ်ခင်မမက ဇွဲလက်ထဲ တိုးလို့ တန်းလန်း ပါလာသော ဂီတာကြီး
ကို တွန်းဖယ်ရင်း ပြောလိုက်သည် ။ ဇွဲက ပြုံးစိစိနှင့် ဂီတာကို စားပွဲပေါ်
လှမ်းတင်လိုက်တော့ ...

“အို ... ကောင်ရှုပ် လုပ်ပြန်ပြီ၊ ငါ့ပန်းအိုး မှောက်မယ်”

ဒေါ်ခင်မမက အလှစိုက်ပန်းအိုးလေးကို ဂီတာနှင့် မထိခိုက်စေရန်
ရွေ့လျားရင်း ပြောလိုက်ရပြန်သည် ။

“နေစရာကို မရှိပါလား မယ်တော်ကြီးရယ်”

“အံ့မယ်တော် ... တစ်မျိုးလုံး ဖျောက်ဆိပ်၊ သူ့ဖျောက်ဆိပ်ကများ
နေစရာမရှိဘူးတဲ့ ... ကျ၊ကျလောက်တယ်”

“ကိုယ့်သားလေးက တစ်ယောက်တည်း ရှိရှာတာကိုများ အိမ်မှာ မမြင်ချင်တော့တာ မယ်တော်ကြီးတို့ က မလွန်ဘူးလား”

“ဘာလွန်ရမှာလဲ”

“လွန်တာပေါ့ မေမေရာ၊ သားသဘောကို မမေးဘဲ စီစဉ်တာ”

“မေးစရာ လိုလို့ လား၊ မိဘက ကောင်းမယ်ထင်လို့ စီမံပေးတာကို လိုက်နာရမှာ က သားသမီးဝတ္တရားပဲ”

“ဇွဲက ဒေါ်ခင်မမ လက်မောင်းအိအိကို ပါးနှင့် အပ်ကာ ချွဲလိုက်ရင်း

...

“မေမေတို့ က မိဘဗီတိုအာဏာ သုံးတာပေါ့လေ၊ မပြင်းထန်လွန်း ဘူးလား”

“မိဘဗီတိုအာဏာနောက်ကွယ်က ကပ်ပါလာတဲ့ မိဘမေတ္တာအကြောင်း သားနားလည်ရင် မေမေတို့ စကားကို သားနာခံ ရမှာပဲ”

“သားအသက်က ငယ်ပါသေးတယ် မေမေရာ၊ လူပျိုဘဝနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သေးတယ်နော် ... မေမေနော်”

တစ်ခါတစ်ရံ မိခင်နှင့် နှစ်ဦးတည်း ရှိသည့်အခါ၌ ဇွဲသည် ပရောပရည် ပက်ကျိတက်သည့်အလား ချွဲတတ်သည်။ ။ ယခုလည်း မိဘများ သူ့အတွက် အိမ်ထောင်ချပေးရန် စီစဉ်နေခြင်းကို ပျက်သွားစေရေးအတွက် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေရပြီ။

“လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်တယ် မပြောစမ်းနဲ့၊ ပွေ့ချင်တယ် ပြောစမ်းပါ”

“ဒါက ယောက်ျားလေးပဲ မေမေရာ ... ဘာဖြစ်လဲ၊ ပွေတယ်ဆိုတာ က လေ့လာနေတာ၊ တော်လေးဝ အနွယ်ဝင် မိန်းမမျိုး တွေတာနဲ့ မေ မေတို့ ကို တင်ပြမယ်၊ မေမေတို့ က ကျေနပ်မှ သားက လက်ထပ်မယ်၊ ကိုင်း ... ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ သားလိမ္မာရဲ့ အစီအစဉ်လဲ”

“တော်စမ်းပါ ... ဒီလိုနဲ့ ရည်းစားပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင် ရှိခဲ့ပြီ ... နင်တွေ့လို့ လား”

“ဒါကတော့ မိန်းမပေါတယ်၊ ဇနီးကောင်း ရှားတာကို မေမေရဲ့ ၊ မေ မေ့လို အချင်းရော အဆင်းပါ ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းမမြတ်မျိုး သားဘယ်လိုရှာ နိုင်ပါ့မလဲ”

“အေးလေ ... နင် အဖြစ်မရှိတော့ ငါတို့ ပဲ စီစဉ်ရတာပေါ့၊ နင်လိုချင် တဲ့ အရည်အချင်းထက်တောင် လျှော့နေဦးမယ်၊ စကားရှည်မနေနဲ့ ၊ အ သက်အစိတ်ပြည့်တော့မယ်၊ အခုထိ ပေါတုန်းပဲ၊ သွားစမ်း ... အိုက်လို က်တာ”

ဒေါ်ခင်မမက ဇွဲမျက်နှာကို သူ့လက်မောင်းမှ တွန်းခါထုတ်ပစ်သည် ။ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်၍ ငုံထားမတတ် ချစ်သည် ။ အချစ်အပေါ် အလေးအနက် ခံယူချက် မရှိဘဲ ရည်းစားများ သောသားအတွက် ဒေါ်ခင်မမတို့ ရင်လေးခဲ့သည် ။

နောက်ဆုံး လင်မယားနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကာ ရန်ကုန်မှ သူငယ်ချင်းသမီးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး မိဘချင်း ညှိနှိုင်းကာ စီစဉ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည် ။ ဇွဲဆန္ဒကိုတော့ မမေးခဲ့တော့ချေ။

“အသက်အစိတ်ဆိုတာ လူ့ဘဝကိုတောင် မစရသေးပါဘူး မေမေရာ ၊ အိမ်ထောင်ရေးနွဲ့ထဲကို နစ်နေမယ့် မေမေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားလေးကို မသနားတော့ဘူးလား”

“အပိုတွေ လာခဲ့မနေနဲ့ ၊ မိန်းမရပြီးရင် မေမေတို့ ကိုတောင် အပြစ် တင်နေဦးမယ်”

“ဘာလို့ တင်ရမှာ လဲ”

“အိမ်ထောင်ချပေးတာ နောက်ကျလို့ ဆိုပြီးတော့ပေါ့”

ဇွဲက ပခုံးကို ဟန်ပါပါ တွန့်ပြီး ...

“လွတ်လပ်ခြင်းရဲ့ အရသာကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ မခံစားရရင်သာ မေမေ တို့ ကို အပြစ်တင်မယ်၊ မေမေ့ချေးမ အလိမ္မာတုံးကြီးကို မကြည်ရင် သားတော့ မေမေ့ကို ပြန်အပ်မှာ နော် ... ဒါပဲ၊ မေမေတို့ တာဝန်ယူနိုင်ရ င်တော့ ဆက်စီစဉ်လေ”

“စီစဉ်ရမှာ ပဲ ... ရက်တောင် ရွေးပြီးနေပြီ၊ ဘာညာကိစ္စ ဆက်ပြော မနေနဲ့ တော့”

“ဇွတ်ကြီးပါလား”

ဇွဲက စိတ်ပျက်လက်ပျက် နောက်မှီသို့ မှီချလိုက်သည် ။ အစကတော့ ဤမျှအထိ အတိအကျ စီစဉ်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ခဲ့။ ရက်တောင် ရွေးပြီးပြီဆိုလျှင် သူ့အတွက် ထွက်ပေါက်မရှိတော့ချေ။

“မပြောနဲ့ တော့ သား၊ ဖေဖေ ရန်ကုန်သွားခဲ့တာ ဒီကိစ္စသက်သက်ပဲ၊ ရက်တွေဘာတွေ အတိအကျကို ရွေးခဲ့ပြီ၊ ဖိတ်စာတောင် စီစဉ်ခဲ့ပြီ၊ အချိန်မီ သွားဖို့ ပဲ ကျန်တော့တာ”

“ပြဿနာပဲ”

မည်သည့်အချိန်က ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်လာမှန်းမသိသော ဖခင်က ဝင်ပြောလိုက်သောအခါ ဇွဲ စိတ်ဓါတ်ကျသွားသည် ။ စကားနည်း

သော သူ့ဖခင်သည် အလုပ်တစ်ခု လုပ်လျှင် တိကျပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း အောင်မြင်ရန် အကောင်အထည် ဖော်လေ့ရှိသည်။ မည်သည့်အခါမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်လေ့မရှိ။

ယခုကိစ္စတွင် ဖခင်၏ ပယောဂ အများ ဆုံး ပါနေပြီဟု ရိပ်မိလိုက်ပြီ။ သူ့အတွက် ချောင်ပိတ်မိနေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ...

“လွတ်လွတ်လပ်လပ်တောင် ပျော်မယ် မကြုံရသေးဘူး၊ ထောင်ထဲ သွင်းကြတော့မယ်၊ မိန်းမယူတာ ထောင်ကျတာနဲ့ အတူတူပဲဆို၊ မေမေ့ သားလေးကို မသနားကြတော့ဘူးလား။”

ဒေါ်ခင်မမ ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ ထပ်မံချွဲနွဲ့ခြင်းဖြင့် အယူခံ ဝင်ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်တစ်ယောက်၊ သူ့ဘက်က စစ်ကူမရှိ ရှုံးနိမ့်လေပြီ။ မိခင်ဆိုသည် မှာ သားသမီးများကို အလိုလိုက်တတ်သူဖြစ်လေရာ မိခင်ကိုသာ ချဉ်းကပ်ကြည့်ရပေဦးမည်။ နောက်ဆုံး ကြိုးစားကြည့်လိုက်ဦးမည်။

“သနားတာပေါ့ ... ကိုယ့်သားလေး ကိုယ်မသနားလို့ ဘယ်သူသနားမလဲ”

“ဒါဖြင့် သားစိတ်ဆင်းရဲရမယ့် အလုပ်ကို မလုပ်ပါနဲ့ လား မေမေရာ ... နော် ... နော် ...၊ သား အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးလို့ ပါ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ...”

“အဲဒီ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါရစေကြီးကို ကြောက်လို့ မေမေတို့ စီစဉ်ရတာ၊ သားက လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်တယ်ဆိုပြီး ခြေငြိမ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဟိုဟာနဲ့ တွဲ၊ ဒီဟာနဲ့ တွဲ၊ ရည်းစားက သက်စေ့မကတော့ မတော်တဆ ငြိစွန်းသွားရင် ...”

“လည်လွန်းတဲ့ ဘီး ချီးသင့်မှာ စိုးလို့ သာ တည့်တည့်ပြောစမ်းပါ ခင်မရာ”

ဇွဲဖခင် ဦးအောင်နိုင်က စိတ်မရှည်စွာ ဝင်ပြောလိုက်တော့မှ ဇွဲ ပခုံးတွန့်လိုက်မိသည်။ ။ ဖခင်ကော မိခင်ပါ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် စစ်ဆင်နေသဖြင့် သူ့အတွက် တက်လမ်းမရှိတော့ပြီ။

သို့သော် ယောက်ျားတို့ ဇွဲပေပဲ၊ မင်္ဂလာမဆောင်သေးသရွေ့ ကြိုးစားရမည်မှာ သူ့တာဝန်။

“ယောက်ျားပဲ ဖေဖေရာ၊ ရည်းစားများ တာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ချီးမသင့်ပါဘူး၊ အရှောင်အတိမ်း ကျွမ်းပါတယ်၊ တွဲရုံတွဲတာပဲ၊ စော်ကားတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ ချီးသင့်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး၊ ဒီအတွက်တော့ သားကို ပူပန်ပြီး မစီစဉ်လိုက်ပါနဲ့ ”

“ကလေးကစားစရာအလုပ် မဟုတ်ဘူး ၊ ဖေဖေတို့ အားလုံး စီစဉ်ပြီးခဲ့ပြီ၊ မင်း ကိုးကိုးကို မတွေ့သေးလို့ ပါကွာ၊ တွေ့ရင် ဖေဖေတို့ စီစဉ်ပေးတာ နောက်ကျသွားပြီလို့ တောင် အပြစ်တင်ဦးမယ်”

ဇွဲကိုယ် ဆတ်ခနဲ ပြန်မတ်သွားသည်။ ။ အလှအပကို နှစ်ခြိုက်သောသူသည် ဖခင်ကိုယ်တိုင်က ချီးမွမ်းလောက်အောင် လှပသော သတို့သမီးလောင်းကို မြင်သွားချင်ပြီ။

“ကိုးကိုး ...”

“ဟုတ်တယ် ... အိမ်နာမည်တော့ ကိုးကိုးပဲ၊ ကျောင်းနာမည်တော့ ... ဘာ ... ဘယ်သူ ... ခင်မ”

“ပြောလဲ ပြောချင်သေး ... မေ့နေတာကလဲ အဘိုးကြီး ကျနေတာပဲ၊ ငါးဆယ်တောင် မပြည့်သေးဘူး”

“ထပ်ပြီး အမှတ်ယူပြန်ပါပြီ၊ ပြောပြလိုက်စမ်းပါ။ တို့ ချွေးမလောင်း အကြောင်း”

ဖခင်နှင့် မိခင်က ငယ်မူငယ်သွေးနှင့် ရွှန်းဝေတက်ကြွနေသလောက် ဇွဲကတော့ စိတ်ရှုပ်နေသည် ။ မိန်းမလှလေးများကို စိတ်ဝင်စားတတ်သော်လည်း အိမ်ထောင်ရေးနွံ၌ တော့ အနစ်မခံလို။

“စိတ်ပိန်လိုက်တာနော် ... ဘယ်လိုဟာကြီးကိုများ မိန်းမတော်ရဦး မလဲ မသိပါဘူး”

“ဘယ်လိုဟာကြီးကိုမှ မဟုတ်ဘူး ၊ အင်မတန်လှ၊ အင်မတန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး မိန်းမဝီသတဲ့ မိန်းကလေး “နှင်းခွာဖြူ” နဲ့ ပေးစားမလို့ ဟေ့ ”

“နှင်းခွာဖြူ ...”

ဇွဲက သံယောင်ပြုလိုက်သည် ။

“ကိုးကိုး” “နှင်းခွာဖြူ” အမည်များကိုတော့ နှစ်မြိုက်သလိုရှိသည် ။ များ သောအားဖြင့် အချို့ မိန်းကလေးများ သည် အမည်နှင့် လိုက်ဖက်တတ်သည် ။ အလှကြိုက်သော သူ့ဖခင်သည် အင်မတန်လှသော သူ့မိခင်ကို ရယူနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သဖြင့် ဖခင်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ပေးသော “နှင်းခွာဖြူ” သည် အင်မတန် လှလိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်သည် ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲ၌ အတန်ငယ် သက်သာရာ ရသွားသည် ။

“ဪ ... ဘာလိုလိုနဲ့ ဇွဲတစ်ယောက် မိန်းမရဦးတော့မှာ ပါလား၊ ဪ ... သင်္ခါရ ... သင်္ခါရ၊ ဘယ်တော့မှ မတည်မြဲပါလား၊ ဇွဲတစ်ယောက် “အို” ရဦးတော့မယ်”

“သောက်ပေါ”

ဖခင်က ချစ်စနိုး ကျိန်ဆဲပြီး ထွက်သွားသည်။ မိခင်က သူ့ကို ပြုံးပြုံး ကြီး ကြည့်ကာ ...

“နောက်တော့ မေမေတို့ ကို ငါ့သား အရမ်းကျေးဇူးတင်သွားမှာ ပါ”

“အင်းလေ ... မိဘက သားလေးကို ကြည့်မရစွာနဲ့ ပဲ ပေးစားတော့ လည်း မိန်းမတစ်ယောက်တော့ အဖတ်တင်တာပေါ့”

“ကောင်ရှုပ်လေး”

မိခင်က သူ့ခေါင်းကို ချစ်စနိုး ခေါက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ။

သောကကို ကြာရှည်စွာ မခံစားတတ်သော ဇွဲကလည်း ဂီတာကို ပြန် ကောက်ကိုင်ကာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တီးခတ်လိုက်သည်။ ။ “အောင်ရင်” ၏ “စိတ်မညစ်နဲ့” သီချင်းပင် ...

“ဘဝမှာ အချိန်တွေဟာ နည်းတယ် နည်းလွန်းတယ် ...

ဘဝဟာ အိပ်မက်လေးလို ပျောက်ပျက်လွယ် ...

စိတ်မညစ်နဲ့ ... ဘာဖြစ်ဖြစ် စိတ်မညစ်နဲ့ ...

နောက်ပြီးရင် ကောင်းသွားမယ် ... ပျော်အောင် ကြိုးစားကွယ် ...”

သံကုန်ဟစ်ရင်းနဲ့ မှ ဗြုန်းခနဲ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ သူ့တွေးမိပြန်သည်။ ။ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသည် အချစ်၏ သီချင်းဖြစ်သည် ဟု အချို့ပညာရှင်များက အဆိုပြုကြသည်။ ။ ဟုတ်မည်ထင်သည်။ ။ သူ့ဘဝကို အိမ်ထောင်ရေးဟူသော အချစ်သီချင်း၌ မြှုပ်နှံရတော့မည်။ ။ ငွေကို ရေလို သုံးနိုင်ခဲ့သော သူသည် အချစ်ကို ရေလို သုံးဖြုန်းနိုင်ခဲ့သည်။ ။ ထိုသို့ဆိုလျှင် အချစ်ကို ရေလို သုံးနိုင်တော့မည် မဟုတ်။

ဇွဲ စိတ်ညစ်သွားသည်။ ။ အိမ်ထောင်ရေး အကျဉ်းထောင်ကို

သူလန့်ပါသည်။ မမြင်ဖူးသော တစ္ဆေတစ်ကောင်နှင့် တူသည့် “အချစ်”
သည် သူနှင့် လက်ထပ်ရမည့် မိန်းမအပေါ်တွင် ထားရှိနိုင်ပါ့မလား။ ဂီ
တာကို တီးပစ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဘဝမှာ မငိုတတ်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ ...

ဘဝဟာ ရေတစ်စက်လို ခန်းခြောက်လွယ် ...

စိတ်မညစ်နဲ့ ... ဘာဖြစ်ဖြစ် စိတ်မညစ်နဲ့ ...

နောက်ပြီးရင် ကောင်းသွားမယ်၊ ပျော်တတ်အောင် ကြိုးစားပါကွယ်
...၊

ဟေ့ ... စိတ်မညစ်နဲ့ ဘာဒုက္ခမှ မကြောက်နဲ့

လာပါစေကွယ် ...”

ဇွဲ ဂီတာတီးရင်း သီချင်းဆိုနေသည် ကို မိဘနှစ်ပါးက
အသာချောင်းကြည့်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ
သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။ ဖခင်က မနေသာဘဲ သားနား ကပ်
ကာ ပြောလိုက်သည်။

“အိမ်ထောင်ပြုတာ စိတ်ညစ်စရာ မဟုတ်ဘူး ကွ ... ပျော်စရာ၊ ဖေ
ဖေဆို နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတာ၊ မင်းက နှစ်နှစ်တောင် နောက်
ကျသွားပြီ”

ဇွဲက ဘာမျှမပြောဘဲ စိတ်ကောက်သကဲ့သို့ မျက်နှာကြီးအောက်သိုး
သိုး လုပ်နေလိုက်သည်။ မိခင်က ရယ်နေသည်။

“သား ... စကားပုံတစ်ခု ရှိတယ်၊ မှတ်ထားကွ”

ဇွဲက တေမိလုပ်နေသည်။

“Early marriage, long love တဲ့ ကွ”

ဇွဲက ဂီတာကို ပခုံးပေါ် ထမ်းကာ ထလိုက်သည်။ ။

“လုံးဝမထင် ... စောစော အိမ်ထောင်ပြု၊ စောစော ကွာရှင်း၊ စောစောအေးပဲဖြစ်နိုင်တယ်”

“ခွေးမသား”

ဖခင်က ချစ်စနိုးလေးနဲ့ မိခင်က ဖခင်ကို ချစ်မျက်စောင်းထိုးကာ “မောင်နော်” ဟု ဆိုတော့ ဖခင်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် “ဆောရီး ဆောရီး ... ခွေးသား” ဟု ဆိုသဖြင့် ရယ်မိကြပြန်သည်။ ။ အချစ်သည် အသက်အရွယ်နှင့် မဆိုင်၊ အမြဲ နုပျိုနေခြင်းကိုတော့ မိဘများအား ကြည့်၍ သူလက်ခံခဲ့သည် ပဲ။ သူနှင့် နှင်းခွာဖြူတို့ အိမ်ထောင်ရေးသည် လည်း သူ့မိဘများ အိမ်ထောင်ရေးကဲ့သို့ ဖြစ်မည်ဆိုပါက ဖခင်ပြောသော စကားပုံကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ။

“စောစီးစွာ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသည် အချစ်တာရှည်သည် ”

*

The unexpected always happens.

မမျှော်လင့်သည့်အရာများ သည် အမြဲဖြစ်တတ်သည်။

အခန်း (၂)

“ညောင်းလိုက်တာ”

တောင်ငူမှ ရန်ကုန်သို့ တောက်လျှောက်မောင်းခဲ့ရသော ဇွဲသည် နှင်း
ခွာဖြူတို့ အိမ်ရှေ့ ရောက်သည် နှင့် ဆင်းကာ ခါးချိုး၍ အညောင်းဆန့်
လိုက်သည်။

“ဟာ ... အောင်နိုင်တို့ စောလှချည်လား၊ မွန်းလွဲမှ ရောက်မယ်ထင်
နေတာ ... လာကွာ”

ဖခင်နှင့်ရွယ်တူ လူကြီးတစ်ဦးက အားပါးတရ ခရီးဦးကြိုပြုသည်။
မိန်းကလေးရှင်ဘက်က ဟူသော မာနပင် မထားတော့။ ဟန်ပန်လုံးဝမ
ရှိ။

“အေးကွာ ... သားတော်မောင်က ရောက်ချင်ဇောနဲ့ ခုံးပျံလို
မောင်းချလာလို့ ကွ ... ဟား ... ဟား”

“မြတ်စွာဘုရား”

ဇွဲက စိတ်ထဲက ဘုရားတ၊လိုက်သည်။ ။ ဖခင်ကတော့ အဆင်သင့်
ဘီးတပ်ပေးလေပြီ။

“လာ ... ခင်မမ ဝင်လေ၊ ဟေ့ ... အမေကြီး၊ ဒီမှာ ရောက် လာပြီ
ဟေ့၊ မီးဖိုထဲက ထွက်ခဲ့ပါဦး၊ မိအေးတို့ မောင်တုတ်တို့ ပစ္စည်းတွေ လာ
သယ်ကြဟေ့၊ လာ ... လာ ... သူငယ်ချင်းတို့ ... လာ၊ သားကော လာ
လေကွာ”

သူယောက္ခမကြီးသည် လည်း သူ့ဖခင်ကဲ့သို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတ
တ်ပြောတတ်ပုံရသည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

သူက ဟုတ်ကဲ့ဟု သာ ပြောလိုက်ရသည်။ ။ ခြေလှမ်း မရွေ့ချင်သေး။
ပိန်းပန်း၊ သစ်ခွပန်းနှင့် အလှစိုက် ဒေလီယာ၊ နေကြာ၊ စံပယ်၊ နှင်းဆီတို့
နှင့် ပြည့်နေသော ခြံကို ကြည့်ရင်း သဘောကျမိသည်။ ။

“သမီးကော ...”

သူမိခင်က အိမ်ပေါ် လှမ်းတက်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ။ မိခင်နှင့်ရွယ်
တူ မိန်းမချောကြီးက ...

“ခြံထဲမှာ ထင်တယ်၊ သမီးရေ ... ကိုးကိုး”

ခြံထဲမှာ ဆိုသဖြင့် သူ့မျက်စိများ သည် ပိန်းပန်းပင်များ အကြား လှုပ်
လှုပ်ရွရွ သဏ္ဌာန်တစ်ခုဆီ ရောက်သွားသည်။ ။

ပလတ်စတစ်ရေပုံးကို ကိုင်၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သော အမျိုးသမီးနှ
င့် အကြည့်ချင်း ခလုတ်တိုက်မိကြသည်။ ။

ဘီးကျော်ပတ်နှင့် ဆံထုံးအက်အက်၊ မျက်နှာပြောင်ပြောင်၊ ရှုပ်အင်္ကျီ
ပွပွ၊ ပါတိတ်လုံချည် တစ်ပတ်နှမ်းနှင့် ဤအမျိုးသမီးသည် နှင်းခွာဖြူ မ
ဟုတ်ပါစေနှင့်ဟု သူ ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။ ။

“ကိုးကိုး ... ခက်တဲ့ ကလေးမပဲ၊ ရေလည်း မချိုးရသေးဘူး၊ အား အားရှိ ဒီပန်းပင်တွေကြားမှာ ချည်းပဲ”

“လာပါပြီ မေ၊ ငါးညှီရေလေး အပင်လောင်းရုံပါ”

ဇွဲ ကိုယ့်နဖူး ကိုယ်ပြန်မရိုက်မိစေရန် သတိထားလိုက်ရသည် ။ သူ မျှော်လင့်ခဲ့သော နှင်းခွာဖြူသည် ပုံပြင်ထဲက ဒေဝစွရာအလှတစ်ပါး နုနု ငယ်ငယ် လှလှပပ ခေတ်၏ ဖက်ရှင် မိန်းကလေးမျိုး၊ ယခုတော့ ဇွဲ စိတ် ဓာတ်မကျစဖူး ကျသွားသည် ။

ရေပုံးကို မာလီကုလား ပေးပြီး ဘုံဘိုင်မှာ ရေဆေးပြီး သူတို့ ထံ ခပ် သွက်သွက် လျှောက်လာသော နှင်းခွာဖြူကို စိတ်ပျက်စွာ ငေးကြည့်နေမိ သည် ။

အသားကတော့ နှင်းပွင့်လေးလိုပင် ဖြူဆွတ်နေပါသည် ။

အရပ်အမောင်းလည်း မြန်မာအမျိုးသမီးများ ရှိသင့်ရှိထိုက်သော အ ရပ်လောက်တော့ ရှိသည် ။ ငါးပေကျော်ရုံ ရှိနိုင်သည် ။ ကိုယ်လုံးအလှ လည်း ဆိုးတော့ မဆိုးပေ။ ကာကီရောင် ရှုပ်အင်္ကျီဖားဖား ဖုံးအုပ်ထား သဖြင့် တိတိကျကျတော့ သူ မမှန်းနိုင်။

“သား ... ဒါနှင်းခွာဖြူလေ”

မေမေက သူ့ကို မိတ်ဆက်ပေးသည် ။ ဇွဲက မပြီးဘဲ ရှုတင်းတင်းနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည် ။ နှင်းခွာဖြူအကြည့်ကလည်း စူးစူးရဲရဲပင်။

“သမီး ... သား ... ဇွဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုး ဓါတ်ပုံမြင်ဖူးပြီးသားပဲ”

ဇွဲ ဓါတ်ပုံကို နှင်းခွာဖြူ ကြိုတင်၍ မြင်ဖူးနေပြီဆိုလျှင် ကိစ္စအဝဝကို

နှင်းခွာဖြူက လက်ခံလိုက်သည့်အတွက် အမြန်ဆုံး အကောင်အထည် ဖော်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ မထုံတက်တေး မျက်နှာနှင့် ဤမိန်းမကို သူ့စိတ် ထဲ ချဉ်သွားသည် ။ သူ့ထက်လည်း အသက်ကြီးပုံရသည် ။

“မောင်တုတ်တို့ ... ပစ္စည်းတွေကို ပြင်ထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ သွား ထားလိုက် ... ငေးမနေကြနဲ့ ”

ဩဇာသံ အပြည့်အဝရှိသည် ။ ဇွဲရင်ထဲက မအီမလည်ကြီး ခံစားနေပြီ။ ရင်ခုန်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း အလျဉ်းမဖြစ်။

“သမီး ... သားကို ခေါ်ခဲ့လေ ”

“ကြွပါ ကိုဇွဲ ”

မိခင်နှစ်ဦးက သူတို့ နှစ်ဦးကို တမင်ချန်ရစ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွား နှင့်ကြသည် ။ ဖခင်နှစ်ဦးကလည်း ဘာတွေ သဘောကျသည် မသိ၊ တ ဟားဟားနှင့် ရယ်မောသံသည် ဟိန်းထွက်နေသည် ။

“နေပါဦး အမိ ”

“ရင် ”

သူ့ကို “ကြွပါ ကိုဇွဲ ” ဟု ပြောပြီး ရှေ့မှ ထွက်သွားဟန်ပြင်သော နှင်း ခွာဖြူကို သူ လှမ်းတားလိုက်သည် ။ အံ့အားသင့်သလို မျက်လုံးအဝိုင်း သားဖြင့် ကြည့်လာသော နှင်းခွာဖြူကို ခပ်စိမ်းစိမ်းပင် ကြည့်ပစ်လိုက် သည် ။

“အမိအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ”

“နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ”

“ထင်သားပဲ ... ကျုပ်ထက် သုံးနှစ်တောင် ကြီးတယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်

နာမည်ရှေ့မှာ တရိုတသေ ကိုတွေဘာတွေ ထည့်မနေနဲ့ ၊ ဇွဲက ဇွဲပဲခေါ်”

“ကောင်းပြီလေ ... သဘောအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်”

ပြောပုံက တင်တင်စီးစီး။ သူ့စကားမဆက်နိုင်မီ သူမ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားသည် ။ သူလည်း လိုက်ခဲ့ရသည် ။

သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော ဧည့်ခန်းအပြင်အဆင်ကို သူငေးကြည့်ရင်း မေမေတို့ သဘောကျရခြင်းကို သဘောပေါက်မိသည် ။ အိမ်ရှင်မတစ်ဦး ၏ အရည်အချင်းကို အိမ်ခြံဝန်းထဲ လှမ်းဝင်ရုံဖြင့် သိသာနိုင်သည် ။ ခရီး ပန်းသမျှတို့ သည် အပန်းပြေသွားသည် ။

“ခရီးပန်းလာတော့ သံပုရာရည်ကမှ အပန်းပြေတာ၊ သမီး သံပုရာရည် ဖျော်ခဲ့တယ်၊ သုံးဆောင်ပါဦး အန်ကယ်လ်”

ဘယ်အချိန်က သွားဖျော်ခဲ့မှန်း မသိလိုက်ချေ။ သံပုရာရည် ထည့်ထားသော ဖန်ခွက်များ ပါသည့်ဗန်းကို မ၊ယူ လာပြီး နှင်းခွာဖြူက ဇွဲ၏ ဖခင်၊ မိခင်များကို ကမ်းလှမ်းပြီးမှ သူ့ထံသို့ လာပေးသည် ။

“ဇွဲ သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး”

အမိန့်သံဟု သူထင်သည် ။ အနီးကပ် မြင်ရတော့ သူမ၏ မျက်နှာပြောင်အလှသည် ရိုးလွန်းနေသည် ။ ရောင်စုံမျက်နှာများ အကြားတွင် ကျင်လည်ခဲ့သော သူ့အတွက် နှင်းခွာဖြူသည် ရိုးလွန်းသည် ။ အထူးအဆန်းလည်း ဖြစ်နေသည် ။

သံပုရာရည်အေးအေးလေးကို တရှိန်ထိုး မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်

။

“ကိုးကို ခဏခွင့်ပြုဦးနော် အန်တီ၊ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးမှ ကိုး ထမင်းပွဲ ပြင်ပေးမယ်၊ အန်တီတို့ တအောင့်နားပြီး ရေချိုးဖို့ ကိုကော ကိုး

...

“သွားပါတော့ သမီးရယ်၊ မေမေလုပ်ပေးပါ့မယ်၊ အဲဒါကြည့်တော့ ... နေရာတကာ သူ့ခြေသူ့လက် ပါရမှ ကျေနပ်တာ”

“အမှတ်ကပ်ယူနေတာ ... ပုံမှန်အတိုင်း ဆက်ဆံပါ” ဟု သူ့အော်ပစ် လိုက်သည် ။ အပြီးလေးနှင့် ထွက်ခွာသွားသော နှင်းခွာဖြူကို သူ့မိဘများက ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်ကာ သဘောကျနေသည် ။ သူကတော့ မကျေနပ်မှုများ လျှော့လျက်ရှိသည် ။

သူနှင့် လက်ထပ်ရမည့်အမျိုးသမီးသည် သူ့ထက် အသက်ကြီးလိမ့်မည်ဟု သူလုံးဝမထင်မှတ်ခဲ့။ ရိုးလွန်းသော အခြယ်အသ လုံးဝမရှိသော၊ ဆံပင်ရှည်ကြီးနှင့် ပုံစံတုံးလွန်းသော အမျိုးသမီး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လည်း မမျှော်လင့်ခဲ့။

မျှော်လင့်ခဲ့သည် က သူ့ထက် ငယ်သော (သို့မဟုတ်) ရွယ်တူသက်တူ ဖြစ်သော ခေတ်ဆန်ဆန်၊ လှလှပပ၊ ကြွကြွရွရွ၊ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ ...။

ယခုတော့ မျှော်လင့်ခြင်းဟူသော ရေတို့ သည် သဲထဲ အသွန်ခံလိုက် ရလေပြီ။

The unexpected always happens.

ဟူသော စကားပုံကို သူ သတိရလိုက်သည် ။ မမျှော်လင့်သော အရာ များ သည် အမြဲဖြစ်တတ်သည် ပဲ။

“သား ... တအောင့်နားပြီး ရေချိုးလိုက်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

ယောက္ခမအစ်မကြီးက လှမ်းပြောတော့ သူ တရိတသေပြောပြီး ထလိုက်သည်။ ။ ဖခင်ကို လှမ်းကြည့်တော့ သူ့အား ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေသည်။ ။ ဖခင်အကြည့်ကို သူနားလည်သည်။ ။

“ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့ သား၊ မင်း ခိုက်သွားပြီ မဟုတ်လား”

ဟု မေးနေသောအကြည့်မျက်လုံးဖြစ်သည်။ ။ သူ နှုတ်ထွက်၍ ဖြေလိုက်ချင်ပါသည်။ ။

“ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်က ရုပ်ကြွင်းကြီးကိုများ ဖေဖေတို့ က လှတယ်ထင်နေတာ ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်ပါလား ဖေဖေရာ ... စိတ်ပိန်လိုက်တာ”

ဟူ၍ ...။

★